De ce nu, la București, meciul de box România–S.U.A.?

● Echipele puternice — evitate ● Numai turnee de plăcere? ● Boxul românesc are (acum) dreptul să-și aleagă adversarii

1969 este anul care a adus țării noastre onoarea de a fi găzduit cea de-a 18-a ediție a campionatelor europene și care a făcut ca boxerii noștri fruntași să obțină cîteva victorii strălucite, îndeosebi cele repurtate de Ciucă, Dumitrescu, Cutov și Alexe, aureolați cu titlurile de campioni ai Europei.

1969 este anul care marchează — totodată — evoluția ascendentă a primei noastre reprezentative, victorioasă în cîteva întîlniri bilaterale: 6—4 cu Danemarca, 11—0 cu Algeria, 9—2 cu Bulgaria, 16—4 cu Franța, 9—2 cu Scoția. Este, în sfîrșit, anul în care cinci pugiliști români și-au adjudecat titlurile de campioni balcanici. Sînt succese ce plasează școala românească de box printre fruntașe în Europa.

Oricîtă plăcere ar produce însă aceste performanțe (avantajoase doar pentru palmares), oricît de mare este satisfacția de a învinge naționala cocoșului galic la ea acasă, nu trebuie — credem — să se piardă din vedere că în 1969, ca și în ultimii 2—3 ani, adversarii boxerilor noștri de elită nu erau cotați, prin prisma rezultatelor, printre cei mai redutabili din Europa. Cu sau fără intenție au fost căutate și convinse să accepte întîlniri cu reprezentativa țării noastre, echipe de valoare medie, în componența cărora intrau unul sau cel mult doi boxeri ceva mai cunoscuți. Cu sau fără intenție au fost evitate selecționate puternice, care ar fi putut solicita la maximum echipa țării noastre, fapt ce ar fi dat posibilitate federației să cîntărească mai precis *valoarea reală* a tricolorilor români, în compania unor adversari de prim rang. Se pare însă că s-a preferat angajarea unor meciuri cîștigate dinainte (a se vedea, printre altele, rezultatele întîlnirilor cu Algeria, Tunisia — 1968, R.F.G., Anglia — 1967, Scoția — 1965, 1966, 1969).

De regulă, meciurile cu selecționatele acestor țări nu produc dureri de cap antrenorilor noștri. În schimb, perfectarea unor partide cu adversari recunoscuți ca valoare, cum sînt echipele U.R.S.S., Poloniei, Italiei, R. D. Germane, Ungariei, Bulgariei (ultima a pierdut net, în martie, la Sibiu, datorită faptului că a fost lipsită de aportul a 4 titulari!), s-ar putea solda, uneori, cu rezultate nedorite. Și, cine dorește o înfrîngere? N-ar mai exista atunci prilejuri de laudă, iar sportivii, după cum susțin unii, s-ar demoraliza. Boxul ar avea însă alte lucruri de cîștigat. Selecționabilii ar cunoaște mai bine adversarii cei mai buni din Europa, cu care este foarte posibil să se întîlnească la campionatele continentale și la J.O. Ei ar fi pregătiți astfel și moralmente, lăsînd la cabină complexele de inferioritate pe care adesea le manifestă înaintea partidelor cu adversari de elită. Într-un cuvînt, perfectarea unor asemenea întîlniri ar fi, realmente, în folosul boxului românesc.

Din păcate, astfel de confruntări nu figurează încă în calendarele federației de specialitate. Cu echipa Poloniei, de pildă, reprezentativa țării noastre nu s-a mai întîlnit din anul 1963 (7—3 la București și 2—8 la Lodz) și atunci siliți de împrejurări (competiția „Cupa Europei" în care eram angajați). Cu națională Italiei tot din 1963 (5—5), cu selecționata U.R.S.S. — din 1954 (4—6), cu cea a R. D. Germane — din 1965 (4—6), cu națională Ungariei — din 1959 (5—5)!

Firește că pentru o echipă națională care s-a distins, este nevoie, din cînd în cînd, și de efectuarea unor turnee de propagandă, de întîlniri cu selecționate de valoare medie, care să dea boxerilor satisfacția unor succese. Dar a prefera *numai* asemenea meciuri, numai turnee de plăcere, credem că este o optică neavantajoasă pentru prestigiul unor boxeri care s-au impus cu brio la campionatele europene. Succesul realizat la marea competiție de la București trebuie să amplifice ambițiile, să-i facă pe cei în drept să caute insistent, peste hotare, adversari puternici, *nu echipe de mîna a doua*. A renunța la ideea angajării unor meciuri cu formații redutabile, nu este onorabil. Căci boxul românesc, să nu uităm, *are patru campioni europeni!* Ce-ar fi oare dacă, după revanșa din luna februarie, de la Moscova, cu selecționata U.R.S.S., echipa S.U.A. ar fi invitată să poposească și la București? Demersurile în acest sens trebuie însă făcute din vreme.

Romeo CALARAȘANU

Duminică, cu ocazia deschiderii oficiale a sezonului de schi, foarte mulți admiratori ai sportului alb au ținut să fie martori ai evenimentului. În imagine, spectatorii înșirați de-a lungul traseului de schi fond, în Poiana Brașovului, încurajînd pe concurenți

CLUJUL — O ADEVĂRATĂ CITADELĂ

(Urmare din pag. 1)

priză la mase în județul nostru.

Și, drept argument, ne-a oferit darea de seamă privind sporturile de iarnă în sezonul 1968—1969. Cifrele sînt grăitoare și ne scutesc de comentarii. **Numai la Cluj au funcționat 7 patinoare, cite unul la Dej, Turda, Gherla și Huedin, fără a mai socoti pe cele naturale din mediul sătesc. La „Cupa tineretului de la sate" — ediția de iarnă — desfășurată la schi, săniuțe, tenis de masă și șah, au participat peste 12 000 de tineri, iar competiția „Săniuța de argint" a angrenat aproape 9 000 de participanți în faza pe asociații!** La nivelul școlilor generale, profesionale și licee, **„Cupa fulg de nea"** (schi) și **„Cupa de gheață"** (patinaj viteză și artistic) s-au bucurat de un mare succes în rîndurile elevilor. Pentru elevii școlilor generale din **Munțele Băișorii, Beliș, Iara, Secuieni, Buru, Izvorul Crișului** etc., asemenea concursuri nu au lipsit niciodată din programul lor săptămînal, la fel cum din programul cluburilor și căminelor culturale de la orașe și sate nu au lipsit concursurile de șah și tenis de masă. În ce privește sportul de performanță, rezultatele sînt, de asemenea, promițătoare. **Gabor Portic** (Voința Cluj) **a obținut titlul de campion național la schi alpin — categoria copii, iar Zoltan Hambric („U" Cluj) a obținut locul II la campionatele naționale de juniori, reprezentînd totodată culorile României la ultima Balcaniadă.** Locuri fruntașe la campionatele naționale și universitare de schi au mai obținut schiorii de la „U" BITĂ CÎMPEAN și GEORGETA BĂNCILĂ. Deși Clujul nu dispune încă de un patinoar artificial (fapt ce reduce perioada de activitate la numai două luni pe an), **Ludovic Schreithofer** (C.S.M. Cluj), **Clara Mico, Romulus Roșca** și **Carol Komiatszegi** (Agronomia) au obținut locuri fruntașe la campionatele naționale și „Cupa României" la patinaj viteză. Chiar și rezultatele hocheiștilor de la Agronomia Cluj pot fi apreciate ca satisfăcătoare, ținînd seama de condițiile vitrege de pregătire de care dispun.

Oare cîte județe din țară se pot lăuda cu o asemenea activitate? Și, totuși, în darea de seamă, la capitolul concluzii, am întîlnit următoarea frază: **„Lipsa dotării materiale (schiuri, patine și echipament) și a preocupării anumitor factori fac ca să nu putem vorbi de o activitate de masă în raport cu numărul celor ce ar dori să practice sporturile de iarnă".** Iată, într-adevăr, o apreciere realistă, care, desigur, îi va ajuta pe diriguitorii sportului clujean să obțină în viitor succese și mai mari.

O dovadă, în acest sens, o constituie planul de măsuri pentru sezonul care a și început, elaborat de C.J.E.F.S. Cluj. „Olimpiada de iarnă" — la patinaj, schi, și săniuțe — este o mare competiție de masă care va angrena, pe cît posibil, majoritatea elevilor școlilor profesionale și ai liceelor din județul Cluj. „Cupa fulg de nea" (schi și săniuțe) și „Cupa de gheață" (patinaj) — rezervate elevilor școlilor generale — vor începe cu faza pe clase, școli, localități și se va încheia cu finala pe județ. Nici tineretul de la sate nu a fost neglijat.

Nu mai puțin de 15 patinoare naturale au fost amenajate în mediul sătesc. Demn de semnalat este faptul că pentru buna organizare a întrecerilor, C.J.E.F.S., Comitetul județean U.T.C. și Inspectoratul școlar al județului Cluj oferă asistența tehnică prin antrenori și arbitri.

Un capitol aparte în planul de măsuri este rezervat sportului de performanță. Secțiile de schi și patinaj de la cluburile sindicale (C.F.R. Cluj, Arieșul Turda, I.S. Cîmpia Turzii) dispun de bugete substanțial mărite pentru procurarea materialelor și echipamentului necesar. Vor fi înființate echipe de hochei pe gheață de copii și juniori. Două patinoare din orașul Cluj vor fi puse în exclusivitate la dispoziția sportivilor de performanță, iar prin grija C.J.E.F.S. pîrtia de la Muntele Băișoara va fi dotată cu un baby-schi-lift portativ. Cum anul acesta se împlinește un secol de la începuturile patinajului pe malurile Someșului, clujenii vor să sărbătorească cum se cuvine acest eveniment. Dar despre aceasta, la timpul cuvenit.

Inaugurarea sezonului sportiv de iarnă la Curtea de Argeș

Zilele trecute a avut loc la Curtea de Argeș concursul inaugural al noului sezon de schi, la care au participat sportivi de la asociațiile Știința, Progresul, Liceul agricol ș.a. La startul probelor de schi și săniuțe s-au aliniat aproape 200 de tineri și tinere. Printre cîștigători au figurat: *V. Popescu* (Știința) — la proba de coborîre copii, *C. Florescu* (Știința) — coborîre juniori, *I. Chivu* (As. sp.) — coborîre seniori, *Mihaela Bodoc* (Șc. gen. nr. 5) — săniuțe fete și *C. Ianculescu* (Șc. gen. nr. 2) — săniuțe băieți 12—13 ani.

EM. STERESCU — coresp.

NAȚIONALĂ ȘI CLUB

CĂILE UNEI SPECTACULOASE RETROGRADĂRI

Există o incontestabilă interdependență între evoluția echipelor de club și aceea a națională. **Pregătirea de bază a jucătorilor echipei reprezentative se face la cluburi,** cu toate implicațiile, favorabile sau nu, ale acestei situații. **Perioadele în care s-au obținut rezultate valoroase în „Cupa campionilor europeni" au coincis în mare măsură cu acelea în care reprezentativa României a atins nivelul celor mai bune echipe ale lumii;** iar noi ne bucurăm și de succesele cluburilor și de acelea ale națională.

Există totuși priorități. Cîtă vreme „națională" nu se identifică cu o singură echipă de club — și în general această situație nu este posibilă decît acolo unde sportul respectiv nu atinge, în ansamblu, valori deasupra mediocrității — nivelul voleiului dintr-o țară este acela pe care îl indică performanțele echipei reprezentative. Evident, interesele reprezentativei au o întîietate indiscutabilă.

Aceste precizări mi s-au părut necesare datorită unor condiții existente la noi de mai multă vreme, prezente de altfel și în alte țări. Mai precis: **antrenorul lotului este și antrenorul unei echipe de club; este de regulă chiar antrenorul echipei de club care oferă reprezentativei cel mai mare număr de jucători.** În această situație, este imperios necesar ca prioritățile despre care vorbeam să fie clare în primul rînd antrenorului în chestiune. Se impune deci ca el să-și elaboreze separat metodele de lucru, schemele tactice și obiectivele pentru reprezentativă și separat pentru club; se impune, în sfîrșit, ca obligațiile sale față de club să fie respectate fără a se aduce nici un prejudiciu intereselor echipei naționale. În practică, sînt implicate o serie de aspecte ținînd în principal de selecție și de pregătirea tactică. Familiarizat cu particularitățile acelor jucători pe care-i conduce la club, antrenorul poate fi tentat să cheme în lotul reprezentativ și să trimită pe teren jucători care nu sînt neapărat cei mai buni, dar sînt mai acomodați cu internaționalii incontestabili proveniți de la clubul antrenorului respectiv. Pe de altă parte, obișnuit în activitatea echipei de club cu aplicarea anumitor scheme tactice — justificate de potențialul jucătorilor de la club — antrenorul este pîndit de inerția de a transpune în jocul reprezentativei procedee similare, uitînd uneori că, la componența totuși diferită a lotului național, orientarea valabilă pentru echipa de club ar putea fi inadecvată. Se pun deci unele întrebări specifice. Se **justifică prezența în reprezentativă a fiecăruia dintre jucătorii aduși de la clubul pregătit de antrenor?** După părerea mea nu, căci numai acomodarea cu unii titulari incontestabili nu poate fi un criteriu. **Este aplicabilă și la jocul reprezentativei tactica preferată de antrenor pentru echipa de club?** Răspunsurile se dau în funcție de condițiile concrete, de la caz la caz, dar următoarea idee are un caracter axiomatic: **este necesar ca activitatea la club să nu împiedice cu nimic asupra pregătirii naționalei, ca antrenorul să nu fie afectat nici de sentimentalism și nici de rutina activității de club în munca de pregătire a lotului reprezentativ.** Este poate motivul pentru care soluția ideală ar fi probabil aceea ca antrenorul naționalei — un tehnician foarte competent — să nu activeze și pe lîngă vreun club.

Facem aceste reflecții pornind de la ultimele evoluții ale naționalei noastre masculine. Antrenorul Tănase Tănase a pregătit și pregătește, după cum se știe, și echipa Steaua, iar această echipă a dat lotului un număr destul de mare de jucători. Deficiențele evidente la ultimele evoluții ale naționalei se datoresc în oarecare măsură și prezenței nejustificate în lotul reprezentativ a unora dintre jucătorii steliști, fără îndoială utili în echipa clubului lor, dar sigur inutili în națională. Și s-ar mai putea adăuga că nici procedeele tactice — cu care steliștii sînt acomodați — n-au convenit sută la sută celorlalți componenți.

Marcel RUSESCU

Patinoar natural la Lupeni

De cîteva zile, tinerii iubitori ai sportului pe patine din orașul Lupeni patinează de zor. S-a dat în folosință patinoarul asociației sportive Minerul, amenajat pe terenurile de tenis și volei de la baza sportivă a asociației. În vederea inițierii copiilor în acest frumos sport, conducerea asociației Minerul l-a desemnat pe fostul patinator Ioan Ilieș ca instructor. Zilele acestea vor mai fi date în folosință încă două patinoare, cele amenajate în curtea Școlii generale nr. 3 și la baza sportivă din parcul „6 August".

B. STAICU — coresp.

Expoziție fotografică la Tg. Mureș

Zilele trecute s-a deschis în clădirea Casei de cultură a sindicatelor din Tg. Mureș o interesantă expoziție de fotografii sportive. Printre exponate figurează numeroase imagini ale sportivilor fruntași din țara noastră, precum și fotografii sportive din străinătate. Expoziția, organizată de către Consiliul județean pentru educație fizică și sport, prin comisia de propagandă, este vizitată zilnic de numeroși iubitori ai sportului și amatori ai artei fotografice.

C. ALBU — coresp.

Calendarul sportiv al școlii

(Urmare din pag. 1)

lă se desfășoară la întîmplare. Profesorii de educație fizică formează selecționate ale claselor la care predau, iar acestea se întîlnesc pentru cucerirea titlurilor de campioane pe școală, ceilalți elevi participînd (dacă participă) ca... spectatori. Să se fi uitat oare că scopul organizării campionatelor pe școală are menirea de a angrena pe cît mai mulți elevi în practicarea sportului?

Față de această situație nu ne mirăm că din 1176 de elevi, numai 500 sînt membri susținători ai organizației sportive din școală, că fotbaliștii își vor începe activitatea abia la... primăvară, că nu există — în ultimă instanță — nici un fel de calendar sportiv!

ODISEEA CELOR 36

Încercînd a afla explicația acestui „sistem de organizare", ne-am adresat prof. Nicolae Gornea, director-adjunct, care se ocupă de activitatea sportivă din liceu: „Cei 36 de membri ai comisiei sportive — ne-a spus interlocutorul nostru — nu au reușit, de la începutul anului școlar (!), să se întîlnească, pentru o scurtă discuție. Motivul? Orarul diferit (!). Pentru viitor, credem că trebuie să se reducă numărul membrilor comisiei la jumătate".

O explicație asemenea întregii activități. Într-adevăr, s-ar putea ca printr-o astfel de soluție membrii comisiei să se găsească mai ușor. Dar, oare, aceasta este singura măsură ce trebuie luată pentru îndreptarea situației?

DE „NUMAI" DOUĂ LUNI...

Ne-am adresat, în continuare, tovarășului Florea Marinescu, șeful comisiei sportive a Comitetului U.T.C. al județului Dolj. Stupoare! Dînsul nu știa nimic din cele ce se întîmplă la liceul craiovean. Astfel — fnoit, vrînd-nevrînd, am discutat despre altceva. Am consemnat cauzele „obiective" care au generat această lipsă: „Sînt numai de două luni în această funcție" și „Am avut încredere în cei de la liceul Nicolae Bălcescu".

Aceste argumente se întorc, de fapt, împotrivă-i: în cele două luni să nu fi existat posibilitatea de a parcurge o distanță de două minute? Cît despre încrederea atotiniștitoare...

★

Zilele vacanței pot fi „un șfetnic bun". Dar nu numai pentru meditație, ci și pentru acțiune. De acord?

AȘA CUM SE ÎNVAȚĂ ARITMETICA...

■ La Școala generală nr. 3 din Capitală înotul tinde să devină obiect de studiu obligatoriu ■ Elevii din clasele I—A, B și C — știu să înoate ■ Se preconizează amenajarea unui bazin de înot în incinta școlii

Reporterul, plecat pe teren în căutarea de subiecte noi care să ilustreze pasiunea elevilor pentru sport, a avut plăcuta surpriză de a găsi la Școala generală nr. 3 din Capitală ceea ce îi trebuia. Niște țînci — aceștia fiind elevii din clasa I (A, B și C) — știu să înoate! La prima vedere s-ar părea că nimic nu este spectaculos în această constatare. Și totuși...

„Descoperirea" este de natură să rețină atenția. Un profesor — Vladimir Agarici — mare pasionat al înotului și jocului de polo și-a propus ca — așa cum se învață aritmetica — elevii să deprindă „mersul" prin apă, considerînd că acesta le va fi util în viață. Constituindu-se într-o „coaliție" cu alți dascăli (Pena Mihalcea, Doina Stelea și Irina Mediana) — și după un prealabil consult cu părinții — profesorul Agarici a trecut la acțiune.

Încă de la începutul anului școlar și-a organizat grupele de elevi, în funcție de cunoștințele fiecăruia. De fapt, nu se putea vorbi despre niște cunoștințe, întrucît nici unul dintre copii nu știa să înoate. Așa că împărțirea pe grupe avea mai mult darul să delimiteze rezistența fizică a viitorilor înotători. Acum (cu mici întreruperi acțiunea continuă și pe timpul vacanței), elevii claselor amintite de la Școala generală nr. 3 știu să înoate. Învățarea înotului a devenit în așa măsură o preocupare, încît și directorul școlii, prof. Nicolae Alexandrescu, a ajuns la concluzia că acest sport va face din copii oameni sănătoși la trup și la minte, în consecință, intenționează să propună introducerea înotului drept obiect obligatoriu de studiu. Ar fi, după părerea noastră, un pas mare în aplicarea unor prevederi din Legea sportului.

La rîndul lor, Inspectoratul de învățămînt al Capitalei și conducerea C.N.E.F.S., îmbrățișînd ideea, se străduiesc să obțină aprobări pentru amenajarea unui bazin de înot în incinta școlii. (Acum copiii se antrenează în bazinul mic al sălii Floreasca). Fondurile necesare acestei inițiative nu sînt mari. Vor fi, însă, foarte importante consecințele pentru sănătatea copiilor.

Ion GAVRILESCU

Tot despre copiii minune ai natației noastre

Dezbaterea inițiată de ziarul „Sportul" pe această temă majoră a natației noastre a oferit un vast cîmp de discuții utile și necesare. Considerînd că au fost scăpate unele aspecte extrem de importante, care ar putea schimba însăși optica tehnicienilor federației (vezi articolul-răspuns al colegiului de antrenori, semnat de A. Urmuzescu), mă socotesc dator să încerc elucidarea acestora, pe baza unor date experimentale proprii.

Un prim aspect se referă la necesitatea aplicării unor eforturi în concordanță cu particularitățile morfo-funcționale ale copiilor înotători, cu accent pe pregătirea multilaterală, deși practica ne arată deseori că lucrurile nu se petrec tocmai așa. Un singur exemplu: într-un studiu efectuat în anii 1953-1957 (prin urmărirea unui grup de 50 de copii) și publicat în revista „Cultură Fizică și Sport" nr. 7 din 1957, arătam că procentul de deficiențe fizice localizate la nivelul coloanei vertebrale (cifoze, lordoze, scolioze), este egal sau chiar superior copiilor neînotători, iar cei care le prezentau într-un stadiu relativ modest la luarea în observație le aveau mai avansate după 4—5 ani de practicare regulată a înotului. Explicația consta numai în efortul neindividualizat, unilateral, la care erau supuși acești copii, lipsiți de efectele favorabile ale unei pregătiri fizice complexe. Menționez că în articolul publicat în ziarul „Sportul" nr. 697 din 17.X.1969 sub semnătura subsemnatului s-a strecurat o greșeală în sensul că materialul citat — același de mai sus — atestă efectele negative în ceea ce privește numărul deficiențelor fizice situate la nivelul coloanei vertebrale, dar nu și cele funcționale, acestea apărînd chiar influențate favorabil prin înot. Apariția unor tulburări cardio-vasculare la tinerii înotători a făcut obiectul altor studii și observații.

Prelucrînd recent fișele medico-sportive ale unui grup de 127 de copii înotători, care au un stagiu de cel puțin 3—4 ani de înot, constatăm cam aceleași deficiențe, este drept cu 20—30 la sută mai puțin scop în sine la 7—8 ani fără un stagiu de cel puțin 2—3 ani de înot, ci o corectă și armonioasă dezvoltare a corpului pentru performanțele viitoare — iată sarcina antrenorilor, așa cum apreciază de altfel și A. Vasiliu în articolul publicat în ziarul „Sportul" din 23.XII.1969.

O a doua problemă este cea a explicației marilor performanțe obținute de înotători la vîrste socotite relativ mici (14—18 ani) în alte sporturi! Este vorba în primul rînd de un stagiu îndelungat (7—9 ani) care începe la 5—6 ani și care permite o acomodare a organismului cu apa (se știe că organismele tinere au o bună calitate de adaptare cu apa — în această adaptare intervin diverși factori, dintre care citățm numai greutatea specifică a corpului, forma corpului, suprafața de frecare a apei etc.), ceea ce, prin adăugirea unei bune dezvoltări fizice (toți acești înotători depășesc ca indici morfo-funcționali copiii de aceeași vîrstă) și a unei însușiri corecte a tehnicii de înot, le permite obținerea de performanțe mai ales cînd acestor factori li se alătură și cei volitivi (dorința de a te face cunoscut la dicele de apreciere al acesteia îl constituie determinarea absorbției de oxigen), care în probele mai lungi de 4 minute realizează chiar starea de „steady-state" (o stare de echilibru biologic în care se consideră că aportul de oxigen ar acoperi cheltuielile necesitate de efort), întreținută de mici momente anaerobe — la sprint în general, finiș — cînd organismul lucrează în datorie de oxigen, pe care o va plăti după efort. Studiile efectuate în cîteva laboratoare din țară și străinătate au arătat că evoluția capacității aerobe de efort ar atinge un vîrf către 16—18 ani, după care n-ar mai crește semnificativ, fapt ce-ar părea să confirme obținerea unor performanțe valoroase la aceste vîrste. Se poate trage oare concluzia că la această vîrstă apare o plafonare a performanțelor biologice sau tehnice? Desigur că nu! Pentru a realiza acest deziderat înseamnă că în continuare — în concordanță și cu legile longevității sportive — trebuie acționat asupra altor factori, cum ar fi capacitatea anaerobă pentru îmbunătățirea vitezei finale la sprint-finiș (lucru în lipsă de oxigen, pauze scurte), perfecționarea motrice (tehnica valuarea obiectivă a capacității de efort (prin determinarea capacității aerobe și anaerobe), cît și a economiei funcționale a organismului (prin calcularea indicilor oxigen/plus maxim și Watt/plus maxim) și a rezervelor sale de performanță (prin calcularea indicilor volum cardiac/kg corp și volum cardiac/oxigen — plus maxim).

Iată de ce am considerat extrem de important să furnizăm antrenorilor și tehnicienilor unele din explicațiile majore pe plan biologic ale acestor performanțe la vîrste mici, de-a le face cunoscute cîteva din posibilitățile noastre obiective de evaluare a performanțelor și a rezervelor de performanță, de-a arăta că nu există înotător plafonat, ci numai greșit antrenat, deoarece înotătorul sănătos chiar cu o capacitate de efort și rezerve funcționale limitate este încă apt de-a obține performanțe sportive prin intervenția altor parametri compensatori. În aceasta constă, de altfel, marea măiestrie a antrenorului contemporan, adevărat creator și cercetător!

dr. Ioan DRAGAN
Directorul Centrului de Medicină Sportivă

almanahul sportul

a trezit un mare interes

Opiniile primilor cititori sînt concludente

IN PAGINILE ALMANAHULUI VĂ AȘTEAPTĂ EROII DUMNEAVOASTRĂ PREFERAȚI

TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL SPORTULUI ROMÂNESC ȘI INTERNAȚIONAL CONDENSAT ÎN 300 DE PAGINI

TIRAJUL ALMANAHULUI ESTE LIMITAT. IN CONCLUZIE...